

agf (Kbely; dodatek)

S výjimkou sochy sv. Vojtěcha (pol. 18. stol.) a částečně zachovalých kapliček Sv. cesty se ve Kbelích nenacházejí žádné význačné kulturní památky. Do r. 1932 neměla obec ani vlastní kostel (tehdy zřízena provizorní kaple, zasvěcená sv. Alžbětě Durynské - Uherské). Stavba řádného kostela zahájena až v roce 2001 (vysvěcen 2003).

STRUČNÝ PŘEHLED CÍRKEVNÍHO DĚNÍ VE KBELÍCH OD ROKU 1918^[1]

Letošní rok^[2] se pro kbelské katolíky stal významný tím, že rozhodnutím arcibiskupa pražského^[3] z 27. ledna 1997 byla při kostele sv. Alžběty Durynské zřízena samostatná kvazifarnost^[4] s působností pro celé Kbely a tím místní společenství vyňato z dosavadní farnosti vinořské. Tato událost, a ovšem také okolnost 65. výročí založení naší kaple, jsou vhodnou příležitostí k nahlédnutí do novodobého církevního dění v obci. A to tím spíš, že předchozí kronikáři této otázce mnoho pozornosti nevěnovali, ať už pro nedostatek informací nebo z důvodu ideologických předsudků.

Kbelská kronika (svazek I., str. 44) se zmiňuje o tom, že tzv. "Socialistická rada", založená 16. ledna 1919 po vzoru jiných obcí Stranou sociálně demokratickou a Čsl. stranou socialistickou, podnikla vedle řady jiných politických a společenských aktivit také "veřejnou schůzi lidu s protiklerikálním programem" a to již 26. 1. 1919. Dále pak organizovala agitaci mezi rodiči, aby neposílali svoje děti na vyučování katolického náboženství^[5]. Tyto akce se staly základem pro vznik místní pobočky další dobové organizace, tzv. "Volné myšlenky". O ní se můžeme dočíst tamtéž (str. 46 až 50). Její činnost vyvrcholila výstupní akcí v roce 1921, pak však úplně ustala, neboť členové i funkcionáři ztratili o toto hnutí zájem. Tím místní sdružení Volné myšlenky ve Kbelích zaniklo. Katolická „protiagitace“ měla tedy opět „volnou ruku“. V tomto smyslu zde působila zejména porodní asistentka Anna Bílková. V obci ovšem zbylo sotva 20% římských katolíků, zatímco před první světovou válkou byl registrován snad jen jeden občan jako „bez vyznání“.

O založení kaple sv. Alžběty^[6] píše kronikář (svazek I., str. 89) asi tolik, že v červnu 1932 byl v dražbě prodán dům čp. 42, patřící Václavu Pelikánovi, který koupila „Družina sv. Kláry“, aby v adaptované stodole zřídila kapli a v obytných místnostech opatrovnu. Kapli vysvětil již 28. října téhož roku velmistr křížovníků Vlasák.

Na historické okolnosti vzniku kaple vzpomíná pamětnice tehdejších událostí Dr. A. Jeřábková (převzato z farního časopisu „Kalendář“ č. 5/96):

„Kbely jsou obklopeny několika starobylými kostely. Většina Kbeláků, pokud jim záleželo na nedělní mši svaté, dávala přednost vinořskému kostelu Povýšení sv. Kříže, který vévodí celé Vinoři. Cesta tam v dřívějších dobách vedla košatou kaštanovou alejí. Autobus byl drahý a tak celé zástupy lidí chodily do práce, do školy a (kdo chtěl) v neděli do kostela pěšky. My od letiště, co jsme bydlii blíže Prahy, jež končila u akcízu před majákem, měli jsme blíže kostel sv. Václava na Proseku (dnes Basilica minor). Cestu jsme si zkracovali podél barokních kapliček. Následovala vozová, zaprášená, ještě nevyasfaltovaná cesta se švestkovými stromy a už bylo vidět kostel vlevo. Občas jsme dali přednost vyvýšenému kostelíku v Čakovicích. Lákala nás za pěkného počasí cesta polmi, neboť letiště v Letňanech bylo tehdy ještě otevřené a průchodné. V Čakovicích je kostel sv. Remigia, upomínající na iroskotskou misii u nás. Jeho štíhlá věžička je daleko široko viditelná v celém okolí. Ovšem cesta trvala slabou hodinu.

Když byla krátce před kbelskou kaplí zbudována Svatyně Krista Krále ve Vysočanech, měli jsme za to, že to bude náš nejbližší, pěšky přístupný chrám. Dnešní Mladoboleslavská ulice měla tehdy pro chodce vedle příkopu ještě pěší cestu (dalo se takto pohodlně putovat i do Vinoře a Staré Boleslavi). Kde se dnes nachází podjezd, bylo třeba přejít jedinou silnicí a dát se prudce dolů Klíčovem, vlevo podél hostince a pak ještě alejí zalesněným parkem a malým vrškem do Vysočan k továrně Odkolek. Zprvu dovozovaly šraňky vozům i chodcům přímý přechod přes koleje, ale pro časté srážky vlaků s auty bylo kolejiště uzavřeno a pro chodce vystavěn dřevěný most. Tam zprvu končil kbelský autobus č. 119 a poblíž byla konečná tramvají 15 a 19. Odtud trvala cesta do kostela už jen sedm minut. Později jsme se dozvěděli, že podmínkou ke stavbě kostela bylo, aby jej ze všech stran obklopovaly domy a aby byl bez věže. Neměl být viditelný [7].

Jednoho podzimního rána r. 1932 se maminka vrátila ze Kbel od řezník se zprávou, že je ve Kbelích otevřena kaple a že je tam v neděli, tedy zítra, v 8 hodin mše sv. Přijaly jsme to s radostí a vzpomněly si, jak jsme se jednou musily vrátit z cesty do čakovického kostela pro fujavici, vítr a zapadání do bláta. Mohly jsme si o půlhodinu přispat a nazítří jsme se s maminkou a sestrou vydaly poprvé do kaple sv. Alžběty.

U zrodu kbelské kaple sv. Alžběty r. 1932 stojí dvě významné osobnosti: terciář František Nosek, pozdější poslanec a ministr a jeho duchovní rádce františkán otec Dr. Jan Evangelista Urban [8]. Avšak její původ sahá ještě dále do minulosti.

Katolíci vstupovali do I. republiky s těžkým zatížením z minulosti. Za Rakouska císař dosazoval biskupy z řad prorakousky smýšlející, často německé, šlechty a vyžadoval od nich jako od státních úředníků poslušnost za hmotné zabezpečení a bezpečnost. Panovníci tím chtěli ve státě upevnit svou moc a udělat si z církve vlastně služku. Tím byla hierarchie (až na malé výjimky) vzdálena a odcizena od lidu, inteligence a drobného duchovenstva. Po převratu serazilo heslo "po Vídni bude souzen Řím" a vypichovala se agitačně ožehavá místa z českých církevních dějin. Za takové nálady se podařilo mladíku Frantovi Sauerovi zfanatizovat dav Pražanů k vandalskému stržení Mariánského sloupu na Staroměstském náměstí 3. listopadu 1918. Následovalo i další kácení křížů a soch [9]. Málokdo však ví, že onen mladík skonal po letech v Petřínské nemocnici zaopatřen a smířen s Bohem a že svého činu kajícím litoval [10]. Mnozí katolíci byli otřeseni touto Boží urážkou, šli do sebe a ptali se, zda se také neprovinili pasivitou, nezájmem o věci veřejné a malou snahou být světlem světa a solí země. Uvažovali, zda znovu postavit sochu Panny Marie.

Už v roce 1924 prohlásil veřejně politik Fr. Nosek [11], že se mu zdá vhodnější vystavět na okraji Prahy nový kostel. Tam živořila chudina, byly tu obtížné sociální podmínky. I když zde začínali působit františkáni, jezuité i jiní, přece chyběly kostely a stálá duchovní správa. Když pak biskup Podlaha projevil touhu zbudovat na pražské periferii tolik kaplí a kostelů, kolik měla svržená Madona hvězd na svatozářích, ujal se dr. Nosek energicky díla. Založil s přáteli spolek "Dílo bl. Anežky Přemyslovny" a začal nakupovat pozemky na stavbu kostelů: ve Strašnicích, Vysočanech, na Spořilově, v Kobylisích, ve Kbelích a jinde. Spolek chtěl také koordinovat sociální a apoštolskou činnost na těchto místech.

Ve Kbelích vznikla kaple sv. Alžběty z bývalé stodoly. Bylo upraveno i její okolí a zahrada. Na přilehlém domku stál nápis "Družina sv. Kláry", což byl název spolku, který založil dr. Nosek, aby pomohl starým a osamělým ženám a opuštěným dětem [12].

Sestry Apoštolátu sv. Františka působily ve Kbelích od počátku třicátých let až do roku 1950, kdy komunisté tvrdě zasáhli proti všem řeholním společenstvím. Kronika, kterou sestry vedly se bohužel buď nedochovala, nebo je nezvěstná. Jejich hlavní úlohou byla bezplatná péče o předškolní děti, návštěvy a ošetřování nemocných a starost o náboženský život v obci. Duchovní správou příslušely Kbely do vinořské farnosti, většinu bohoslužeb a další náboženské povinnosti [13] však zajišťovali františkáni od Panny Marie Sněžné. Tato práce přivedla řadu lidí zpět do církve, již ve třicátých letech bylo pokřtěno několik desítek větších dětí.

V roce 1936 byl Pavlem Škodou založen katolický skauting pro chlapce a o něco později také dívčí družina Čekanek. Schůzky se konaly v přízemí obytného domu Apoštolátu.

Když bylo znemožněno působení řádů a církev sama se ocitla na hranici legality, začal

náboženský život v obci opět upadat. Připočteme-li k tomu všudypřítomnou ateistickou agitaci, kombinovanou se zastrašováním a v některých případech i s perzekucí, pak se není čemu divit. Navíc se Kbely z levičácké obce změnil v baštu komunismu přispěním nového obyvatelstva, které zaplnilo dvě nová sídliště, vybudovaná po válce. Jednalo se totiž převážně o rodiny dobře prokádrovaných a „stranicky“ uvědomělých vojáků z povolání. Za těchto okolností vydrželi opravdu jen ti „nejzatvrzejší“. Mimo se ocitly především děti, u kterých se muselo „myslet na budoucnost“ a nemohly si tedy návštěvami kostela „pošramotit kádrový profil“. Tato situace však nebyla žádným místním specifíkem, jak je (doufám) všeobecně známo.

K oněm „vytrvalcům“ patřili především manželé Honovi, kteří se dlouhá léta starali o kapli, ale i jiní. Bohoslužby zajišťoval vinořský farář, jmenovitě pater Kačírek. Po jeho smrti zde od sedmdesátých let až dosud „dočasně“ působil farář Karel Kroupa, který měl vedle Vinoře na starosti také Chvaly, Jimy a další. Františkáni se v té době pohybovali převážně v kriminálech a v ilegalitě a také jich ubývalo. Např. P. Inocenc Kubiček, velký příznivec Kbel, strávil v komunistických věznicích pro víru mnoho let^[14].

K významným událostem novější doby patřila návštěva pražského arcibiskupa Františka Tomáška, k níž došlo patrně v neděli 15. listopadu 1981.

Někdy v této době byla zbourána část původní zástavby kolem kaple a došlo k zasypání studny. Zbývající budovy se v následujících letech opravovaly^[15].

Již před válkou se pomýšlelo na výstavbu řádného kostela v naší obci. Původně měl stát na místě tzv. I. sídliště u Mladoboleslavské ulice nedaleko železničního přejezdu. Iniciativa i shromážděné finanční prostředky však přišly nazmar v důsledku nastupujících událostí, zejména nacistické okupace. Za následující komunistické zvůle nebylo na tuto stavbu už ani pomýšlení.

Teprve po roce 1989 obnovil myšlenku právě otec Kubiček, který nechal také vypracovat architektonickou studii firmou AMA s. r. o. (ing. arch. Synek). Byly ovšem potíže s hledáním finančních zdrojů, neboť předběžné odhady se tehdy pohybovaly od sedmi do deseti miliónů Kčs a na jakékoliv příspěví od české církve, nacházející se v ekonomické tísní, nebylo ani pomýšlení. Rovněž nebyla naděje na získání atraktivnějšího pozemku v centru obce, přestože místní organizace ČSL takový pokus učinila prostřednictvím ing. Matěny^[16]. Ostatně řada věřících propagovala stavbu právě na stávajícím církevním pozemku. Z tohoto důvodu se bohoslužebný prostor přesunul do tzv. přístavku, který byl krátce před tím v rámci možností opraven a upraven.

Když se začátkem roku 1994 stal rektorem kostela^[17] františkán Cyril Bystrík Janík a stavba nového kostela se jevila nereálnou, začalo se uvažovat o rekonstrukci bývalé kaple, avšak ani k té již nedošlo. Šedesátiletá, málo udržovaná přestavba z bývalé stodoly totiž trpí neúnosnou vlhkostí a řadou dalších neodstranitelných nedostatků. Jakékoliv investice tímto směrem by zřejmě znamenaly výdaje bez jakéhokoliv efektu.

Naděje na nový kostel však stále žije. Dokladem je posvěcení základního kamene papežem Janem Pavlem II. na Letenské pláni 27. dubna 1997.

O novodobých církevních událostech se již místní kronika částečně zmiňuje. Patří mezi ně mezinárodní setkání Taizé - Praha z přelomu let 1990-1991, které zasáhlo i do Kbel a samozřejmě návštěva pražského arcibiskupa Miloslava Vlká při příležitosti poutní slavnosti dne 17. listopadu 1991.

Jak již bylo zmíněno, od března 1994 působil ve Kbelích jako rektor kostela P. Cyril Bystrík Janík OFM, zatímco vinořský pan farář přestal dojíždět. Před tím sloužil mše otec Kroupa ve středu večer a v sobotu ráno, P. Kubiček (a po něm Cyril) v neděli ráno. V následujícím období byly bohoslužby v neděli, ve středu a v pátek, později středeční odpadly^[18].

Koncem roku 1994 si věřící při kapli zřídili půjčovnu křesťanské literatury a brzy na to začal v omezeném nákladu vycházet i jejich časopis, nejprve pod názvem „Čtenářský věstník“, později přejmenovaný na „Kalendář“.

Od 1. dubna 1994 došlo z rozhodnutí pražského arcibiskupa k novému uspořádání církevních správních celků v arcidiecézi a tím i v Praze, která byla rozdělena do čtyř vikariátů. Kbely spolu

s celou vinořskou farností připadly do vikariátu čtvrtého, jehož vikářem byl jmenován pozdější biskup Václav Malý[19]. Ten konal pravidelné vizitace svěřených farností a církevních společenství, navštívil tedy i Kbely (2. 12. 1994, 1. 12. 1995 a 25. 10. 1996)[20].

V březnu 1995 začal při kapli sv. Alžběty trvale působit františkán Antonín Klaret Dąbrowski. Církevní život se postupně oživoval, mj. zahájena výuka náboženství pro děti. Věřících při bohoslužbách překvapivě přibývalo, takže o nedělích je nyní v kapli plno. Konají se pouti a další společné akce. Vybudováno plynové topení, vodovod a kanalizace. Již tradicí se stala společenská setkání věřících při příležitosti poutních slavností v den patronky kostela, sv. Alžběty Durynské[21].

27. ledna 1997 se z rozhodnutí kardinála Vlka staly Kbely samostatnou kvazifarností[22], svěřenou do správy P. Antonínu Klaretu Dąbrowskému OFM[23] (zapsáno 4. dubna 99).

[1] Téměř totožný text uveden jako příspěvek do kbelské místní kroniky (II. svazek, str. 392 až 402). Příslušné poznámky jsou dílem autentické, dílem dodatečné. **Poznámka k internetové verzi:** Text obsahuje i kronika kbelské kvazifarnosti na str. 3 až 7 (zde výňatek ze samizdatové publikace **Svatoalžbětinský sborník**, Kbely 2003, str. 118 - 122; z různých zdrojů sestavil **byč**). Z této internetové verze byly některé citlivé údaje odstraněny (**by121126č**).

[2] Do místní kroniky zapsáno 3. a 5. října 1997

[3] Kardinál Miloslav Vlk.

[4] **Kán. 516** - § 1. Pokud právo nestanoví jinak, je farnosti naroveň postavena kvazifarnost, kterou je určité společenství věřících v místní církvi, které je svěřeno knězi jako vlastnímu pastýři a které vzhledem ke zvláštním okolnostem dosud nebylo ustaveno ve farnost. (**Kodex kanonického práva**, Zvon Praha 1994, str. 235)

[5] ...takže na náboženství chodilo ve Kbelích: ze 260 dětí sotva 10...

[6] Mylně se uvádí „sv. Antonína“.

[7] O peripetiích výstavby tohoto kostela píše A. Oliva v publikaci **Deset let Svatyně Krista Krále ve Vysočanech** z r. 1940. Je zde vzpomínán jak velmistr křížovníků J. M. Dr. Josef Vlasák, tak také P. Dr. Jan Urban (str. 8 a 23).

[8] PhDr. Jan Evangelista Urban se narodil 20. února 1901 na Žižkově. V roce 1924 přijal kněžství. Znamenal mnoho jako kazatel a vychovatel věřících. Zakladatel Apoštolátu třetího řádu sv. Františka. Roku 1950 odsouzen ke 14 letům vězení. Byl ředitelem jím založeného institutu Studium Catholicum, autorem teologických knih: Učení víry, Duchovní život, Slovo víry v éteru a další. Po roce 1969 žil dlouhá léta v ústraní. Zemřel 7. ledna 1991. Viz: Václav Ventura - **Jan Evangelista Urban - život a dílo** (CDK, Brno 2001)

[9] Jen o vlásek unikly stejnému osudu sochy na Karlově mostě.

[10] Se stržením Mariánského sloupu bývá někdy spojována také Milada Horáková, která měla být tím, „kdo hodil oprátku kolem krku Panny Marie“ a tak „jako by si předznamenala svůj vlastní osud...“ Podle nedávné životopisné publikace se však jedná o ničím nepodloženou pomluvu (viz Zora Dvořáková, Jiří Doležal – **O Miladě Horákové**, Nakladatelství Eva Milan Nevole, Praha 2001, str. 13).

[11] JUDr. František Nosek, nar. 26. 4. 1886 v Chrudimí, + 17. 4. 1935 v Praze.

[12] Další podrobnější informace viz: Jan Janoušek - **JUDr. František Nosek** (Poutník č. 4/95, str. 10), Růžena Kouřimová - **Rodinné zázemí dr. Noska** (Poutník č. 4/95, str. 11), Jan Janoušek - **Rozsypané hvězdy** (Poutník č. 12/95, str. 23), Bedřich Smékal - **Rakouské katolictví** (doplňk k: Francen - **Malé církevní dějiny**, str. 301), Miloš Trapl - **Církevní poměry v letech 1848 - 1938** (v: **Sborník Pražské arcibiskupství 1344 - 1994**, str. 251) a **Úvodní slovo pražského arcibiskupa M. Vlka** (tamtéž, str. 7), **František Nosek - svíce zářící** (Perspektivy č. 5/98, str. V) aj. Z "rozsypaných hvězd" svatozáře Matky Boží vyrostly vedle kaple sv. Alžběty ve Kbelích také další kostely a kaple: sv. Vojtěcha v Dejvicích, Neposkvrněného Početí Panny Marie ve Strašnicích, sv. Václava ve Vršovicích, Krista Krále ve Vysočanech, Božského Srdce Páně na

Vinohradech, sv. Kláry v Troji, sv. Anežky a patronů českých na Spořilově, Panny Marie Královny Míru na Lhotce, sv. Františka na Chodově, sv. Terezie od Ježíše v Kobylisích, sv. Vojtěcha na Balkáně (Žižkov), sv. Františka v Krči a sv. Jana Nepomuckého v Košících (podle J. Janouška, Poutník č. 12/95, str. 25). V publikaci **Umělecké památky Čech 2 K/O** (Academia, Praha 1978) se pod heslem Kbely (Praha 9) mj. uvádí: *Kostel sv. Alžběty - z r. 1932, obděl., s obděl. valeně sklenutým presbyt. a s otevřenou pilířovou předsíní. - Na hlav. oltáři velký krucifix z 1. pol. 18. stol., pocházející z františkánského kláštera v Praze.*

O historii kostela sv. Anežky viz **Noviny farnosti svaté Anežky na Spořilově**, č. 8 z října 2000 (rozšířené číslo u příležitosti 65. výročí vysvěcení).

[\[13\]](#) Spíš by mělo být napsáno *...většinu mší sv. a náboženských služeb však zajišťovali františkáni...* (sestra Jeřábková kronikáře správně upozornila, že dnes se více klade důraz na „službu“ než na „povinnost“).

[\[14\]](#) František Innocenc Kubiček byl od mládí rostlý s františkánským klášteřem u Panny Marie Sněžné. Kněžské svěcení přijal v roce 1936 ve svých 23 letech. Okupace mu znemožnila další studia a proto je dokončil až po válce. Pak krátce vyučoval na arcibiskupském gymnáziu v Kroměříži a začátkem roku 1950 byl (jako mnozí jiní řeholníci) internován v bývalém premonstrátském klášteře v Želivě. Celá padesátá léta strávil ve vězení. Když byl na amnestii propuštěn, pracoval jako topič a působil v podzemní církvi. Teprve v důsledku "krizových let" získal dočasně státní souhlas k výkonu duchovní služby při zaměstnání. Protože si však nedal pokoj a i nadále se podílel na organizování nelegálního života františkánské provincie, ocitl se na jaře 1983 ve vyšetřovací vazbě. Ale byla přeci jen již jiná doba a tak ho po několika měsících propustili. Když pak koncem roku 1990 začala policie postupně uvolňovat pražský klášter u Panny Marie Sněžné, zapojil se okamžitě do jeho obnovy a znovuosídlení. Do té doby bydlel v Praze 1, Národní 38. Ke kapli sv. Alžběty ho poutala jak jeho skautská léta, tak vliv Jana Evangelisty Urbana. Po roce 1990 začal znovu usilovat o stavbu nového kostela ve Kbelích. Zemřel 22. 11. 1993. O svých osudech vyprávěl v dokumentárním filmu "Stát proti víře" (ČTV 17. 5. 1992). Viz také: P. Petr Alk. Houška, OFM - **Otec Innocenc Kubiček, OFM** (Poutník č. 6/1994, str. 8 až 10).

[\[15\]](#) Na stavební rekonstrukci zachovaných staveb se rozhodující mírou podílel pan Srovnal (další údaj vypuštěn; **by121125č**). Po roce 1989 přispěli i skauti, kteří zde byli v bezplatném nájmu.

[\[16\]](#) O této iniciativě viz II. svazek kbelské kroniky, str. 313.

[\[17\]](#) Pod tímto termínem se skrývá zvláštní duchovní správa v rámci stávající farnosti.

[\[18\]](#) Obětavým varhaníkem, který působil na mnoha místech, byl v této době ing. Jiří Chvátal z Letňan. Ve Kbelích ovšem hrál jen na elektrofonický „keyboard“.

[\[19\]](#) *P. Václav Malý byl s platností od 1. 4. ustanoven vikářem pro IV. městský vikariát pražský (ACAP 4/94, čj. 853/94). P. Václav Malý, vikář IV. pražského vikariátu a administrátor ve farnosti sv. Antonína v Praze 7 - Holešovicích byl s platností k 1. 12. 96 jmenován sídelním kanovníkem Metropolitní kapituly u sv. Víta v Praze (ACAP 12/96, čj. 484/96). Mons. Václav Malý, pomocný biskup pražský, byl kardinálem M. Vlkem dekretem čj. 4620/96 jmenován a ustanoven biskupským vikářem (ACAP 1/97).*

[\[20\]](#) Do IV. pražského vikariátu (Arcidiecéze pražská) patří: Bohnice (farnost sv. Petra a Pavla), Čakovice (farnost sv. Remigia), Dolní Počernice (farnost Nanebevzetí Panny Marie), Hloubětín (farnost sv. Jiří), Holešovice (farnost sv. Antonína), Chvaly (farnost sv. Ludmily), Karlín (farnost sv. Cyrila a Metoděje), Kbely (kvazifarnost sv. Alžběty), Kobylisy (farnost sv. Terezie od Dítěte Ježíše), Kyje (farnost sv. Bartoloměje), Libeň (farnost sv. Vojtěcha), Prosek (farnost sv. Václava), Třeboradice (farnost Nanebevzetí Panny Marie), Vinoř (farnost Povýšení sv. Kříže), Vysočany (farnost Krista Krále), Žižkov (farnost sv. Anny), Žižkov (farnost sv. Prokopa), Žižkov (farnost sv. Rocha), farnost Klecany a farnost Libeznice (ke dni 9. 4. 1999, podle pana vikáře P. Cútha)

[\[21\]](#) Svatá Alžběta, zvaná Durynská nebo Uherská (1207 až 1231), památka 17. listopadu.

[\[22\]](#) *Rozhodnutím arc. pražského, po poradě s kněžskou radou a místním vikářem, ve smyslu kán. 516 § 1 CIC byla dekretem čj. 325/97 ke dni 1. února 1997 zřízena kvazifarnost u kostela sv. Alžběty v Praze 9 - Kbelích. Duchovním správcem byl jmenován P. Antonín Klaret Dąbrowski OFM (ACAP 3/97 ze dne 5. 3. 1997, čj. 325/97).*

[23] Ve Kbělích začal působit na jaře 1995. Od 1. října 1996 se stal rektorem kostela místo P. Cyrila B. Janíka (**ACAP** 10/96, čj. 3282/96). Duchovním správcem kbelské kvazifarnosti jmenován současně s jejím vznikem k 1. únoru 1997 (**ACAP** 3/97 ze dne 5. 3. 1997, čj. 325/97). Další údaje vypuštěny (**by121125č**).

Zbyněk Česák | úterý 27. listopad 2012 10:31 | přečteno: 258 x

[diskutovat](#)

[tisk](#)

[přeposlat e-mailem](#)

Poslední články autora

- [Za současnou krizi odpovídá prezident Obama!](#)
- [Rajský protlak](#)
- [Náhodný výstřel při strkanici](#)
- [Tři tečky](#)
- [Diskusní příspěvek k teologii ženy](#)

© Copyright 1999–2014 **MAFRA, a. s.**, a dodavatelé **Profimedia**, Reuters, ČTK, AP. Jakékoliv užití obsahu včetně převzetí, šíření či dalšího zpřístupňování článků a fotografií je bez souhlasu MAFRA, a. s., zakázáno. Provozovatelem serveru iDNES.cz je MAFRA, a. s., se sídlem Karla Engliše 519/11, 150 00 Praha 5, IČ: 45313351, zapsaná v obchodním rejstříku vedeném Městským soudem v Praze, oddíl B, vložka 1328. Vydavatelství MAFRA, a. s., je součástí koncernu **AGROFERT** ovládaného **Ing. Andrejem Babišem**.